
Orbán Ottó

TUDÓSÍTÁS A KÉS ALÓL

Ötven év alatt egy betűhegyet írtam össze, főképp verseket,
 legtöbbjük tudósítás a kés alól, a háborúból,
 az ideg-összeroppanásból; tanultam az egerek mesterségét,
 a költészet labirintusában az életemért futottam,
 belevettem a fejem a falba, de nem lettem okosabb...
 Az ösztöneim voltak okosak, nem az eszem.
 A fekete istennők, a Fúriák vijjogva követtek,
 hogy rám húzhasák kényszerzubbonyukat,
 tépőfoguk elől ide-oda cikázva mitoszokat kevertem a Bibliával,
 és mindkettőt a hétköznapijaimmal –
 elegyes életmű a foglalkozásszerű túlélőé,
 örökös rögtönzés, szemmel láthatóak a varratai,
 mint koponyámon a két műtét hege:
 költészetnek földszagú, de legalább minden híre szó szerint igaz.

A KÖZÖS NYELV

A költészet nem ünnepi alkalom arra, hogy eleget tegyünk a korszerű
 elvárásoknak,
 sem arra, hogy állást foglaljunk személyes és személytelen hitvitájában;
 a költészet nem luxus, nem betegség, nem kedélyállapot, nem irodalom.
 A költészet hírszerzés *odaátról*, ahol sohasem történik semmi új,
 csak hallgatólag évmilliók rakódnak a hallgatólag évmilliókra,
 a tér idővé változik, az eszme anyaggá,
 míg eszmét, anyagot, űrt, mindent beszív a tömör apály, a fekete lyuk,
 majd jön a robbanás, a világrengető bölcső, s kezdődik minden előlről...
 A költészet nem hal ki a szellemi klímaváltozástól, mint a valóditól a
 dinoszauruszok,
 bár gépét programozva némely agyatlan elme ezt jövendőli.
 A költészet mi magunk vagyunk, a kíváncsiságunk, a koponyánkba férő
 végtelen,
 a föl nem fogható furfangos fölfogása –
 a csillagok között hajózva is fülünkbe makogja ritmusát
 dobszóra táncoló, közös ősnyelvünk, a vers.